

ANA BLANDIANA

Nem emlékezem majd

(Nu-mi voi mai aminti)

Nem emlékezem majd,
Levegő volt-e, tenger,
Hajszálaim közt madarak lebegtek,
Vagy tán halak,
Csak azt tudom majd, megjöttél,
S behunyt szemmel hallgatom,
Hogyan zsong
Az erdőmélyi isten.
Elcsendesülök belül
Bokáig, térdig.
Elég álombéli simogatásod,
Hogy törzsem
Dalolva kilevelezzem,
Elég felnézniem,
Hogy lássalak.
Óh, csendes szerelem,
Édes delem,
Mint álmatag szájpardon
Halálát lelő
Szólószem.

Míg szólok hozzád

(Cât timp vorbesc)

Örökkévalóságok között, csikorgó fogakkal
Minden szó bizalom
Egy, az égbolt s köztem
Feszülő törött vonalon –
Míg szólok hozzád, létezned kell.
Ott a hegyen, hol fenyők feszítenek
S boróka bóklászik a talajon,
És felhők csorognak komor sziklákon,
Egy szó forgószele süvít.
E mély, zsarnoki szó
Csak a tied lehet,
Vérem zsongása fel nem foghatja,
De a felhők s fenyők értik.

Szerelmem, kit soha senki nem látott,
Hacsak álomban nem,
A bennem élő szavak atyja,
A ki nem mondás ura,
Hozzád sóhajtott
Imáim
Bizonytalan szülötte,
Kimerített ennyi dalolás,
Ennyi szerteszórt gondolat,
Ennyi angyali szó.
S te könyörtelen vagy,
Nem látlak, nem hallak,
De míg szólok hozzád,
Létezel.

Jogomban áll

(Am dreptul)

Jogomban áll-e lezárni
A sort, mi a világ teremtése,
Vagy valamikor még előbb,
A kettéhasadó-osztódó
Amőba-istentől indult,
Hogy halak csillámán, madarak röptén
Át eljusson őseimig?
Jogomban áll-e hirtelen
Nemet
Mondani e hosszú szenvedés-láncolatra,
Miben egészen hozzámig
Szülőről szülőre ölettem meg?
Visszatérhetek-e közéjük
A halálba,
Hogy elmondjam nekik,
Nem hagytam senkit a helyembe?
Óh igen,
Hogyan köszönhetném meg
Másként
A csöndet, mi rám vár,
Mint elvive nekik a végleges csendet,
Mint kimondva: vége,
Szüleim s őrzőim,
Semmi sem köt már az élethez,
Szabadok vagytok!
És szülőket becéző
Gyermeki érintéssel tűznék
Homlokuk köré halál-fény-koszorút
Vidáman emelve őket a szentek közé.

Száműzetés (Exil)

Önmagamba indulok száműzetésbe,
Te vagy az én hazám,
Mit már meg sem közelíthetek,
Hol szólni tanultam,
Te vagy szülőföldem.
E világon csak téged ismerlek.
Hányszor úsztam szemed tükrében,
S partot érve kékjétől testem kékben játszott,
Hányszor hajóztam végtelenjeiden
Lesve a fullasztani képes vér
Istenkáromlást hordozó motyogását.
Te vagy az én földdarabom,
Csak belőled tudok égre törni.
Gazdám vagy te, erdők
S tavak tarkította táj,
Mi valaha enyém volt,
S hova többé vissza nem térhetek
Önmagam idegenségéből.
Engedj még néha álmaidba,
Hadd léphessek be lebegőn,
Engedd, hogy éjente belakhassalak még,
Mint gondolataik holt lángelméket.

Vannak reggelek (Sunt dimineți)

Vannak reggelek, mikor
A magvak istenei felismernek,
Csodálkozva néznek
S szólnak:
„Mintha már láttunk volna valahol.”
Én is hasonlóan érzek,
De nem emlékszem, hol.
És, hogy ne okozzak csalódást,
Mosolygom
És intek, igen.

„Tavasszal
A földalatti palotában,
A törékeny sötétben
Nem te voltál?
Néha léptek hallatszodtak
Tisztán, érthetőn...”
S én anélkül, hogy emlékeznék,
Dünyögöm – igen, igen.

Igen, én kellett legyek,
Én is ismerlek,
Ti apró, föld s harmat
Közé szórt isteneckék,
Ha nem is emlékszem,
Érzem, egy oly
Világból jövök,
Hol nektek áldoztam.
Egy világból, hol
Értelme volt létemnek,
S mitől egykor majd
Menedéket kérek.

**Oláh József versfordításainak közlésével
köszöntjük az idén nyolcvanéves kiváló
erdélyi román költőt.**